saavidt jeg kunde forstaae, hemmelig forlovet med en ung Mand, der kom i Huset — rimeligviis en Fætter — men ligesom i Scribes »Olga, ou l'amour paternel« skjulte hun omhyggelig sin Kjærlighed for Faderen. Naar han var hjemme, saae hun bestandig furt til Fætteren, for ikke at bedrøve Gubben med den Overbeviisning, at der var En, som hun elskede endnu høiere end ham, der ene og alene levede for hende. Var den Gamle derimod fraværende, kunde ingen Elsker ønske sig en ømmere Imødekommen end den, hvormed hun gjengjeldte sin Forlovedes Kjærtegn. Det var smukt, det var endogsaa rørende — men forleden træffer jeg dem alle Tre ombord paa et Dampskib, og kommer i Passiar med den Gamle. Tænk Dem saa blot min Skuffelse, da jeg erfarede, at Professoren er en forhenværende Lysestøber, at den smukke Pige er hans Kone, og at den unge Fætter er — deres Huuslæge. Saadan kan man see feil, naar man seer tvers over en Gade og gjennem Rudeglassene i to forskjellige Vinduer.

For et Par Maaneders Tid siden blev jeg endnu mere skuffet ved at sammenligne et andet Phantasibillede, jeg havde udkastet for en af mine Naboers Regning, med Virkeligheden, og det er denne Skuffelse, jeg her vil fortælle, til Advarsel og Skræk for andre Phantaster.

Jeg havde faaet en ny Nabo. At han var Konstner, saae jeg lige strax paa hans Skjæg, der var et Prageteremplar af Naturskjæg. At han var Maler, gjettede jeg mig ogsaa let til af en vis Terpentinlugt, der kom ud fra hans Værelse, da han aabnede Døren, idet jeg gik den forbi; men hvad var hans Fag som saadan? Historie-, Portrait-, Landskabs-, Marine-, Architektur-, Blomster- eller Stillebens-Maleri? Det fik jeg ogsaa snart at vide. Der var kun en tynd Væg imellem os, og naar en eller anden af hans Bekjendte eller Kammerater besøgte ham, behøvede jeg hverken at lytte eller lure, for at høre saadanne Repliker, som: „Har Du havt Model til den lille Pige?" — „Maler De nu Hjorte igjen?" — „Den Præstemand der kan jeg godt lide!" — „Har De solgt Drengen med Svinene?" — „De kunde gjerne have gjort den Bondeven lidt mere sveden endnu" — osv. — Det var altsaa klart, at han var Genremaler.

Jeg hørte paa denne Maade saa mange Samtaler om de Malerier, han havde paa Staffelierne, at jeg tydelig kunde see dem allesammen i min Phantasi, maaskee endogsaa meget smukkere, end de Andre saae dem derinde ved Siden af, og jeg morede mig allerede paa Forhaand over, at jeg naar Udstillingstiden kom, skulde sammenligne de Frihaandstegninger, jeg havde udkastet, med Originalarbeiderne fra min Naboes Atelier.

Denne Morskab førte mig videre. Det faldt mig ind, at ligesom de afbrudte Sætninger, der vare trængte ind til mig gjennem Væggen, havde inspireret mig, der ikke var bildende Konstner, til at componere de smukke Phantasibilleder, jeg havde fuldført, saaledes maatte jeg ogsaa — og det langt lettere, da min Nabo var Mand af Faget og som saadan mere sensitiv for Indtryk og Indskydelser — kunne inspirere Maleren derinde til at udføre et Billede, der var opgaaet i min Phantasi. Det gjaldt kun om at sætte ham i den behørige Stemning, og dertil troede jeg snart at have fundet et Middel.

Jeg udkastede altsaa strax mit Billede og valgte følgende Motiv:

Det er Midnat og Maaneskin. Den mørkeblaae Nathimmel og de lette Sølverskyer dæmrer frem bag de dunkle Pinier og Cypresser, der omgiver den sirlige italienske Bygning tilvenstre, hvis ene Side med en lav Balkon vender ud mod Søen tilhøire, i hvis Bølger Fuldmaanen speiler sig. Midt i Maaneglandsen under Balkonen gynger en let Gondol og i Stavnen paa samme staaer en ung Mand indhyllet i Kappe og bringer, idet han akkompagnerer sig paa Guitaren, en Serenade til den Skjønne, der titter ud gjennem den halvt aabnede Balkondør, synlig for Beskueren, men af Balkonstraden skjult for Sangeren i Gondolen.

Nu begyndte jeg paa Inspirationen.

Jeg er meget musikalsk. Jeg har en usædvanlig kraftig og klangfuld Stemme, der desværre ikke har faaet fortjent Uddannelse, da alle de Musikere, til hvem jeg har henvendt mig desangaaende, har været naive nok til at erkjende, at de ikke kunde lære mig at synge reent — hvilket jo netop var det Eneste, jeg forlangte. Her var der imidlertid ikke Tale om en Konstpræstation, men blot om, at den var stærk nok til at trænge igjennem en Væg, og tydelig nok til at angive en valgt Melodi, og i begge Henseender lod den Intet tilbage at ønske. Tidligt om Morgenen, medens min Nabo endnu laa i den eiendommelige Halvslummer, hvori Phantasien vaager og virker mest ugeneert af Reflexionen, begyndte jeg altsaa at synge:

„Skjøn Jomfru luk dit Vindue op!"

for at bringe ham til at drømme om Serenaden. Det kneb lidt med Fis'erne, men ved at forcere Stemmen fik jeg dem dog frem. Derpaa sang jeg Serenaderne af „Don Pasquale" og af Halévys »le Guitarrero« for at drage Tankerne mod Syden. Den sidstnævnte Sang, der gaaer heelt op til det høie Cis, kostede mig en Deel Anstrengelse, men en god Billie hjelper meget for en Tenor — jeg har endogsaa kjendt Tenorer, som næsten ikke havde Andet at hjelpe sig med — og jeg hjalp mig saagar over Cis'et. Saaledes blev jeg uforstrøden ved tre Morgener i Træk.

Den tredie Dag op ad Formiddagen kom der en Bekjendt ind til Maleren, og jeg hørte gjennem Væggen følgende Samtale.

„Naar har Du gjort den Karton der? Den har jeg ikke seet før.

„Nei, det kan jeg vide. Jeg kradsede den op for Lidt siden. Det er, som Du seer, kun et løst Udkast ...."

„Ja vel, men Ideen er god. Hvor Pokker har Du faaet den fra?"

„Saadan spørger man Tyve! Vil Du ellers endelig vide det, saa har jeg faaet den af min Nabo."

„Din Nabo? Hvem er det?"

„Et meget musikalsk Menneske. Det er det Hele, jeg veed om ham. Han har tre Morgener irad vækket mig ...."

„Paa samme Maade, som den Smaa i Døren bliver vækket?"

„Aldeles! Jeg har nu i tre Morgener fra 6 til 8 drømt, at jeg var paa Reisen til Italien, og hørte de gamle velbekjendte Toner igjen — og nu, før da jeg var kommen op, tog jeg et Stykke Kul og gjorde dette Udkast. Synes Du om det?"

„Ja! — Det kan der blive et meget godt Billede af. Fyren der er prægtig. Han er ifærd med at tage det høie Cis, det seer man strax. Det Stykke maa Du male til Udstillingen. Det vil der strax komme Liebhavere til."

Jeg blev ganske stolt. „Den Smaa i Døren" og „Fyren, der tog det høie Cis" — det var aabenbart, at min Inspiration havde gjort sin Virkning. De følgende Morgener supplerede jeg Ideen ved at synge Amagervisen: „I Maa-aa-neskin" uafbrudt fra 6 til 8, for at han ikke skulde tage feil af Belysningen; for at hjelpe paa Landskabet og Arrangementet, sang jeg de følgende Morgener:

„De klare Bølger rulled"

og Duetten »I gondolieri«. Jeg havde rigtignok kun een Stemme til begge Partier, men den kunde i en snæver Vending nok „gaae for to" og det varede ikke længe, før jeg fik Bevis for, at jeg ikke havde sunget forgjæves. Nogle faa Dage senere hørte jeg gjennem Væggen den samme Stemme, som havde deeltaget i den første Dialog, udbryde:

„Der har vi jo allerede din musikalske Nabo paa Lærredet! Det er gaaet rask fra Haanden."

„Ja han er ogsaa trolig vedblevet at inspirere mig hver Morgen!" svarede Maleren.

Jeg saae nu i Aanden tydeligt det hele Maleri. Jeg var endogsaa saa smaat overbeviist om, at Maleren ubevidst havde gjengivet mine Ansigtstræk i Billedet af den unge Sanger, og — jeg tilstaaer det ganske ærligt! — jeg forelskede mig saaledes i Stykket, at jeg var fuldt og fast besluttet paa at kjøbe det. Igrunden var det jo dog mig, der havde skabt det.

Endelig kom den 1ste April. Udstillingen aabnedes, og jeg var formelig misundelig paa de høie Herskaber, der hele Formiddagen havde udelukkende Privilegium paa at beskue det herlige Billede, hvortil jeg havde inspireret Konstneren — det Billede, under hvis Udførelse jeg usynlig havde ført hans Pensel ved Tonernes magiske Baand. Sæt nu, at en af Prindserne havde kjøbt det bort fra mig! De pleier ikke at gjøre Sligt, men det kunde dog have hændet.

I samme Øieblik, som Porten var bleven aabnet for det store Publikum, styrtede jeg med bankende Hjerte op ad Trappen og ind i det tredie Værelse — der havde jeg nemlig hørt, at det skulde hænge. Jeg saae, og saae — —. Saameget er vist, at jeg aldrig oftere skal gaae paa Charlottenborg den 1ste April.

Hvad jeg saae, kan De see omme paa den anden Side af dette Blad. Det var der kommet ud af min Inspiration!

Jeg behøver naturligviis ikke at sige Dem: Jeg kjøbte ikke Maleriet!

Ugens Politik.

Den 25de Juni 1863.

Den af flere tydske Blade betvivlede Efterretning om, at der fra Vestmagternes Side foretoges diplomatiske Skridt i den Hensigt at forhindre de for Freden farlige Følger af det tydske Forbunds Optræden imod Danmark, har dog upaatvivlelig været rigtig. »Morning Post« optager saaledes en Beretning fra sin Correspondent i Paris, der, belært af en dansk Statsmand, vil vide, at den engelske Gesandt ved det danske Hof, Sir Paget, ikke blot har forsikret om, at der vil blive gjort Forestillinger ved Forbundet, for at forhindre en militair Occupation af endeel af det danske Territorium, men at han tillige skal have givet et Vink om, at Lord Palmerston havde modificeret de i Lord Russells kun altfor bekjendte Depeche nedlagte Anskuelser. Correspondenten tilføier, at dersom de tydske Magter lade Tropper rykke ind i Holsten, vil den engelske Regjering først og fremmest see sig nødsaget til at sende en betydelig Flaade til Elbens Munding; han troer at kunne forsikre, at den franske Regjering i dette Spørgsmaal gaaer Haand i Haand med den engelske og heller ikke har ifinde at lade et Angreb paa Danmark forblive ustraffet. De tydske Blades Udtalelser i Løbet af denne Uge vidne ogsaa om en vis Frygt for at see de til Danmarks Sønderlemmelse sigtende Planer krydsede paa en eller anden Maade. Den mod os saa fjendtligsindede „Augsb. Allg. Z." er saaledes meget bekymret for, hvorledes det skal gaae den tydske Handel i en Krig med Dannmark, og udbryder sørgmodig: „Endnu idag staaer de germaniske Skoves Uroxe værgeløs ligeoverfor den danske Hai. Hvad skal der blive af Tydskland, dersom det danske Spørgsmaal fører til en international Forviklinng, hvis Udfald ikke kan beregnes? Tydskland, der er svækket i industriel Henseende, der er spaltet paa Grund af Toldforenings- og Reformsagen, seer en tung Fremtid imøde, især da de i Preussen forefaldne Begivenheder kun komme Udlandet altfor godt tilpas." „Köln. Z." beretter, at Hertugen af Coburg, der havde begivet sig til Wien, for at formaae den østerrigske Regjering til at gaae ind paa det af Oldenburg til Fordeel for Schleswig-Holstein ved Forbundet stillede Andragende, er reist bort med uforrettet Sag, og i en Correspondanceartikel af 23de Juni meddeler den samme Avis, at den engelske Gesandt ved Forbundsdagen har før Mødet den 18de gjort Præsidialgesandten bekjendt med en Depeche fra Cabinettet i London, hvori dette, uden at opkaste Tvivl om Forbundets Competence i Sagens forbundsretlige Deel, gjør opmærksom paa, at den ogsaa har en international Side, og forlanger Oplysning om, hvilken Stilling Forbundet har ifinde at indtage i denne Henseende. „Köln. Z." paastaaer tillige, at Vestmagterne ikke have afsendt Noter til Gunst for Danmark til de tydske Stormagter, men at de kun have gjort mundtlige Forestillinger i Wien og Berlin, der især skulle gaae ud paa at raade Tydskland fra at foretage Skridt, der kunne føre til nye europæiske Forviklinger, men de indskærpe fremfor Alt, at Slesvig bør holdes udenfor Sagen ved de paatænkte Forholdsregler. Det omtalte Blad forsikrer endelig om, at man i de politiske Kredse er af den Mening, at de af Forbundsdagen indledede Skridt ikke ville føre til noget practisk Resultat, som kan fremkalde alvorlige Sammenstød. Hvis disse Efterretninger, og især Meddelelsen om Forbundet med Hensyn til Slesvig, skulde stadfæste sig, kan man ikke negte, at vor politiske Stilling har forbedret sig noget. Endnu heldigere vilde den blive, hvis Lord Clarendon virkelig, saaledes som man paastaaer, skal overtage Udenrigsministerportefeuillen efter Lord Russell, men fuldstændig betrygget vilde den kun være, dersom det maatte lykkes vor Konge under hans forestaaende Besøg hos Kong Carl XV, der ventes til Helsingborg i Anledning af det der berammede Landmandsmøde, at afslutte det offensive og defensive Forbund, der alene vil sætte Scandinavien istand til under maaskee snart indtrædende Eventualiteter at optræde med Kraft, hvad enten det trues fra Øst eller fra Syd.

— De tilendebragte Landsthingsvalg have svækket Centrumspartiet og forskaffet venstre Side en Tilvæxt af fire eller fem Stemmer. Blandt de Notabiliteter, som Landsthinget saaledes har mistet, bør først og fornemmelig nævnes Professor Clausen, der efter en lang og hæderfuld Tjeneste i den forreste Række blandt den nationale Sags Talsmænd nu har besluttet paa Grund af sin fremrykkede Alder at indskrænke sin Virksomhed, og Geheimeraad Andræ, hvis omfattende Kundskabsfylde sikkert vil savnes i Thinget, medens han dog ved sin frastødende Charakteer er mindre vel skikket til at deeltage i en lovgivende Forsamlings Arbeider; det er dog vel især hans under det sidste Rigsraadsmøde udtalte, heelstatlige Anskuelser, der have bevæget de kjøbenhavnske Valgmænd til at vrage ham.

— Ministerskiftet i Frankrig umiddelbart efter det for Regjeringen saa uheldige Udfald af Valghandlingen, er en af Ugens vigtigste politiske Begivenheder, der vidner om, at Keiseren tager et vist Hensyn til den offentlige Mening, uagtet han endnu ikke har fundet det betimeligt, at indføre en fri Regjeringsform og saaledes sætte den alt længe bebudede Krands paa Bygningen. Af de Personalforandringer, om hvilke Moniteuren har bragt Budskab, er Persignys Afløsning af Boudet og Walewskys af Billault de vigtigste. Men uagtet det har sin store Betydning, at den paa Grund af sine Forfølgelser mod Pressen og sin hensynsløse Optræden under Valgene ilde anseete Grev Persigny er afskediget, maa den saa ofte attraaede Forholdsregel, at Posterne som Ministre uden Portefeuille ere ophævede, ansees for langt vigtigere, fordi de forskjellige Fagministre nu ville blive nødsagede til at forsvare deres Handlinger i de lovgivende Forsamlinger, hvilket i ethvert Tilfælde kan betragtes som en Tilnærmelse til en parlamentarisk Regjering. Det nye Ministeriums Politik, hvis dette Ord overhovedet kun anvendes paa en Styrelse, hvor Kronens Raadgivere kun ere dens underbanige Tjenere, siges at skulle blive baade liberal og conservativ, uden reactionaire Tilbøieligheder eller hemmelige Statsstregsplaner. Med Hensyn til Keiserens udenlandske Politik veed man endnu intet Afgjørende, og forinden Ruslands Svar paa de tre Stormagters Noter indtræffer, maa Alt, hvad man beretter, kun betragtes som mere eller mindre begrundede